

civ. ř. s. dlužno pokládati za veřejné listiny pouze takové, které jsou vydány úřadem veřejným neb osobou veřejně pověřenou v mezích jejich příslušnosti, v předepsané formě, jakož i jiné listiny, zvláštními zákonnými ustanoveními za veřejné prohlášené. Těchto předpokladů v tomto případě není. Připojení pečeti obecní rady v K. nemůže propůjčiti vysvědčení, vydanému mistrem o učební době učňově, ráz veřejné listiny z toho důvodu, že potvrzování takovýchto vysvědčení přísluší dle zákona (104, 114 lit. c) zákona ze dne 15. března 1883, čís. 39 ř. zák. upraveného dle nař. min. obch. ze dne 16. srpna 1907, čís. 199 ř. zák.) výlučně živnostenskému společenstvu. Dlužno proto pokládati vysvědčení o době učební, které zde padělal nebo padělali lal obžalovaný, za listinu soukromou, poněvadž nemá předepsaného potvrzení živnostenského společenstva dle uvedeného zákonného předpisu. Nelze však souhlasiti s dalším náhledem zmateční stížnosti, že čin obžalovaného není vůbec trestným proto, že padělání soukromé listiny nebylo způsobným prostředkem k oklamání předsedy společenstva živnosti, protože je povinen konati zápisy do knihy učňů a vydávati vysvědčení výuční pouze na základě správně vystavených vysvědčení o době učební. Stížnost přehlíží, že za absolutně nezpůsobilý prostředek k oklamání (jaký má zákon na mysli) lze pokládati pouze takový, který za žádných okolností nemůže vésti k zamýšlenému trestnému výsledku. Toho zde tvrditi nelze, poněvadž nebylo nikterak vyloučeno, že mohlo býti padělání doby učební při menší bdělosti a pozornosti předsedy společenstva přehlédnuto a že by byl nastal bezprávný účinek, pachatelem zamýšlený. Padělání soukromé listiny jest sice také zločinem dle §§ 197, 201 a) tr. zák., ale jen tenkrát, převyšuje-li škoda, pachatelem zamýšlená 200 Kč. V tomto případě jest zjištěno, že obžalovaný zamýšlel zmařiti veřejnoprávní účel, který stát sleduje zákonnou úpravou doby učební u živnostenských učňů v zájmu náležité jejich výchovy na samostatné živnostníky. Jednání obžalovaného naplňuje skutkovou podstatu přestupku podvodu dle § 201 a), 461 tr. zák., a to dokonaného, poněvadž podvod listinný jest dokonán, jakmile pachatel použil padělků jako prostředku k oklamání v podvodném úmyslu, bez ohledu na to, zda došlo skutečně k oklamání.

#### Čís. 1428.

**Promlčení ohledně veškerých jednotlivých činů, z nichž se celek skládá, počíná teprve dovršením posledního z nich.**

**Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).**

Majitel obchodu, jenž ví, že má na skladě zboží neoprávněně označené cizí známkou, ale nepostará se o to, by jeho prodávacům bylo zabráněno v prodeji takového zboží, dopouští se vědomě zasažení do cizího práva známkového ve smyslu §u 23 zák.

**Zákon předpokládá kupitele obvyčejného, nevyvíjejícího při požadování zboží, známkou chráněného, obzvláštní pozornosti.**

**Zboží jest opatřeno známkou i tehdy, když známka spojena jest s obalem nebo s lahví, v níž pro své tekuté skupenství přichází zboží do obchodu.**

Obal, známkou chráněný, může býti po případě poskytnut i samým kupujícím.

Přečin dle §u 23 zák. jest spáchán již pouhým přestoupením právní normy bez ohledu na záměr pachatelův.

Podmětem ochrany známkového práva jest v první řadě majitel zapsané známky, zájem obecnstva přichází v úvahu teprve v druhé řadě.

Uložení peněžité pokuty (§ 27 zák.), »na místo« náhrady poškozenému, zabraňuje sice poškozenému, domáhati se náhrady škody pořadem práva, nevyhledává se však, by výše pokuty rovnala se odškodnému, příslušejícímu dle soukromého práva. Při vyměřování pokuty, jejíž výši určuje soud dle volného uvážení, možno přihlídnouti též ke škodám nehmotným.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1923, Kr I 1010/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaných Ludvíka A-a a Charloty A-ové do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 5. května 1922, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem dle §u 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. a zamítl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaných do výroku, jímž bylo vysloveno, že jsou povinni nahraditi soukromé žalobkyni na místě odškodnění 2.000 Kč.

#### D ů v o d y:

Soukromá obžalobkyně navrhla podáním, došlým krajského soudu v České Lípě dne 22. prosince 1920, zavedení přípravného vyhledávání proti Ludvíku A-ovi pro přečin dle §u 23 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., uvádějíc na odůvodněnou svého návrhu, že Ludvík A. skoupil prázdné láhve, její známkou opatřené, láhve tyto naplňuje likérem své výroby, je zátkuje a plombuje, a toto zboží, neoprávněně opatřené ochrannou známkou, ohledně níž náleží výlučné právo užívání soukromé obžalobkyni, vědomě přivádí do obchodu a prodává. Na důkaz tohoto tvrzení bylo se dovoláváno svědectví Jindřicha K-a a Herberta K-a. V zavedeném vyhledávání byl dne 25. ledna 1921 Ludvík A. vyslechnut jako obviněný. Dne 16. října 1921 podán byl proti Ludvíku A-ovi a Charlotě A-ové obžalovací spis (jehož doručení nařízeno usnesením krajského soudu v České Lípě z téhož dne a provedeno dne 21. října 1921); dispositivní jeho část zní v odstavci, o nějž tu jde, v ten smysl, že obžalovaní v roce 1920 koncem listopadu jednu láhev likéru, neprávem označenou známkou »Sagavír«, ohledně níž výlučné právo užívání přísluší žalujícím podnikům G., vědomě prodali neznámé osobě a jednu láhev likéru Herbertu K-ovi. V odůvodnění obžalovacího spisu se tvrdí, že soukromá obžalobkyně pozorovala v roce 1920 nápadný pokles spotřeby likéru Sagavír v okrese W., že při pátrání po příčině tohoto zjevu bylo jí sděleno, že likér nemá již vlastností, které jej činí oblíbeným, že proto usoudila, že pod jménem Sagavíru přichází do oběhu padělek, a že zástupce její Jindřich K. zjistil,

že likér prodává a do obchodu v lahvích, ochrannou známkou označených, přivádí obžalovaný Ludvík A. Na to že Jindřich K. koncem listopadu požádal jednoho ze svých známých, aby mu přinesl z obchodu Ludvíka A-a takovou padělanou láhev Sagavíru, což on také učinil, a že pro větší jistotu pak, rovněž koncem listopadu, poslal do obchodu svého syna Herberta, který tam zastihl manželku A-ovou, Charlota, jež mu vydala likér a přijala za něj kupní cenu, když jej byla služka Anna P-ová před ním nalila do originálu láhve, označené ochrannou známkou Sagavír. Při třetím hlavním přelíčení dne 5. května 1922 zástupce soukromé obžalobkyně opravil obžalobu v bodě, o němž tu řeč, v ten smysl, že »obžalovaný v druhé polovici roku 1920 likér vlastní výroby neoprávněně označený známkou Sagavír, ohledně které právo užívací přísluší výhradně firmě G., vědomě do obchodu uváděli a prodávali, zejména, že koncem listopadu 1920 jednu láhev likéru takto označenou Herbertu K-ovi a jedné neznámé osobě prodali a do obchodu uvedli.« Napadeným rozsudkem uznání byli vinnými: Ludvík A., že v druhé polovici roku 1920 likér vlastní výroby, neoprávněně označený známkou Sagavír, ohledně níž výlučné právo užívací přísluší žalujícím podnikům G., vědomě v obchod uváděl a prodával, zejména, že koncem listopadu 1920 takto označenou jednu láhev svého likéru vědomě Herbertovi K-ovi a Hildě P-ové prodal a do obchodu uvedl. Charlota A-ová, že koncem listopadu 1920 jednu láhev likéru, neprávem označenou známkou Sagavír, ohledně níž výlučné právo užívací přísluší žalujícím podnikům G., vědomě prodala Herbertu K-ovi a že tím oba spáchali přečin dle §u 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. z. Naproti tomu byla Charlota A-ová dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z další obžaloby, že v druhé polovici roku 1920 likér vlastní výroby, neoprávněně označený známkou Sagavír, ohledně níž výlučné právo užívací přísluší žalujícím podnikům G., vědomě do obchodu uvedla a prodávala, zejména, že koncem listopadu 1920 takto označenou jednu láhev likéru vědomě Hildě P-ové prodala a do obchodu uvedla. Zmateční stížnost vytýká rozsudkovému výroku, pokud jím byl Ludvík A. uznán vinným přečinem dle §u 23 citovaného zákona v plném rozsahu rozšířené obžaloby, zmatečnost z důvodu čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř., uplatňujíc, že obžaloba, vznesená pro delikt, stíhatelný k obžalobě soukromé, rozšířena byla teprve při hlavním přelíčení dne 5. května 1922, tudíž teprve po nastalém promlčení. Mohlo prý proto dojít k odsouzení leda v mezích obžaloby původně vznesené, tudíž jen pro dna tam uvedené konkrétní případy. Stížnosti nelze dáti za pravdu. Nehledě ani k tomu, že Ludvík A. byl dne 25. ledna 1921 zodpovědně slyšen o obvinění, v podstatě téhož všeobecného obsahu a rozsahu, jak uvedeno jest v obžalobě ze dne 5. května 1922, která stíhá jednání Ludvíka A-a v druhé polovici 1920, jež celá tedy spadá do jednoroční lhůty (§ 532 tr. zák.) ode dne zodpovědného výsledku zpět počítané, klade se Ludvíku A-ovi rozšířenou obžalobou za vinu opětovné páchání činů téhož druhu, obsahu a předmětu, spadajících vesměs a v každém jednotlivém případě pod pojem §u 23 citovaného zákona. Ludvík A. byl tudíž viněn (a také vinným uznán) deliktem, v němž v druhé polovici 1920 a ještě koncem

listopadu 1920 pokračoval. V případě takovém splývají jednotlivá zasáhnutí v cizí známkové právo v jedno, takže se promlčení t. zv. objektivní (§ 531 tr. zák.) počíná ohledně veškerých jednotlivých činů, z nichž se celek jich skládá, teprve dovršením posledního z nich; že pak lhůta promlčecí neuběhla, nýbrž byla přetržena, bylo již ukázáno na přehledu trestního stíhání Ludvíka A-a. Než, i když hledí se na rozšířené v obžalobě stíhané zasahování Ludvíka A-a do známkových práv soukromé obžalobkyně jako na činy jednotlivé, nemohla býti dovršena promlčecí lhůta pro činy, spadavší do druhé polovice roku 1920, ale před původně stíhané činy z konce listopadu 1920 (případy K-a a P-ové), vzhledem k předpisu §u 531 odstavec druhý písm. c) tr. zák., poněvadž dle rozsudku dopustil se Ludvík A. oběma konkrétními prodeji z konce listopadu 1920, v původní obžalobě stíhanými, dalších přečinů. Trestnost předchozích činů zůstala proto zachována, třeba soukromá obžalobkyně původní obžalobu připjala jen k oběma faktům z konce listopadu 1920. Vytýká se proto rozsudku zmatečnost z důvodu čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř. bezdůvodně.

Rozboru vývodů zmateční stížnosti s hlediska čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. budiž předesláno, že vzhledem k zásadě, vyslovené v §u 288 čís. 3 tr. ř., dle níž soud zrušovací založiti má své rozhodnutí o použití práva hmotného na oněch skutečnostech, jež zjistil sborový soud stolice první, nemůže býti hleděno k vývodům zmateční stížnosti pokud, doličující nesprávné použití nebo porušení předpisů práva hmotného, nevycházejí ze skutkových předpokladů a zjištění napadeného rozsudku. Snaží-li se tedy zmateční stížnost na příklad dovoditi, že skutková podstata §u 23 citovaného zákona nemůže býti spatřována v tom, že beze vší součinnosti Charloty A-ové, jen v její přítomnosti, byla Herbertu K-ovi prodána láhev likéru vlastní výroby v láhvi, označené etiketou Sagavír, Annou P-ovou, jež rovněž byla s Charlottou A-ovou činna v obchodě jako prodavačka, neprovádí tím uplatňovaného důvodu zmatečnosti po zákonu, poněvadž rozsudek zjišťuje, že Charlotta A-ová prodala jako prodavačka v obchodě Ludvíka A-a Herbertu K-ovi v láhvi, označené vignetkou Sagavír, cizí likér, tudíž ne pravý Sagavír, aniž kupujícímu řekla, že to není pravý Sagavír, nýbrž jejich výrobek. Svůj závěr, že není oprávněno, předpokládati, že Charlotta A-ová vědomě tuto láhev dala do obchodu nebo chovala na prodej, vyvozuje tudíž stížnost z jiného skutkového děje, než který zjišťuje rozsudek, a nelze proto k těmto vývodům přihlížeti. Totéž platí, pokud stížnost i v dalším dopouští se téhož poklesku proti zmíněné zásadě řízení trestního, vracejíc se při dovozování právní omylnosti rozsudku ke skutkovým tvrzením, rozsudkem odmítnutým neb alespoň nepřijatým. Vývody ty pomíjejí se proto mlčením. Pokud pak stížnost dovozuje, že A-ova vina v případě K-a a P-ové byla předpokládána neprávem, kdyžťe Ludvík A. jim osobně lahvi neprodal, je bezpředmětna, poněvadž rozsudek toho též nepředpokládá, nýbrž uznává Ludvíka A-a vinným z důvodů jiných, o nichž bude promluveno. Po právní stránce zastává stížnost náhled, že, by bylo lze přičítati Ludvíku A-ovi zavinění ve smyslu §u 23 citovaného zákona, bylo by třeba zjištění a průkazu, že obžalovaný jakožto majitel

obchodu přikázal prodávati svůj výrobek »Dianabitter« za Sagavír, nebo že snad trpěl, když v jeho přítomnosti prodavačky jeho tak činily a proto mohly předpokládati, že s tím souhlasí. Okolnost, že je majitelem obchodu, není prý ještě zaviněním, vyžadovaným ke skutkové podstatě Šu 23 citovaného zákona, a neznamená, že by mohl býti Ludvík A. činěn zodpovědným za trestné činy svých zřízenců nebo své manželky. Rozsudek v této příčině především přijal za prokázáno, že Ludvík A. jako majitel obchodu a výroby likérů ve W. v druhé polovici 1920 prodával a do obchodu dával cizí výrobek v lahvích, označených chráněnou známkou Sagavír, zejména Herbertu K-ovi a Hildě P-ové. Zjistiv pak, že oba obžalovaní věděli a nebylo vyloučeno, že může jejich výrobek v lahvích, označených chráněnou vignetkou »Sagavír«, přijíti dále do obchodu, že není určen jen pro kupujícího, a před tím již zjistiv, že obžalovaný napodobil Sagavír, že různým hostinským říkal, že mohou také u něho dostat Sagavír a nabízel jej také hostinskému L-ovi, že však si různí hostinští stěžovali, že nechtějí již Sagavír, že to musí býti padělek, staví se rozsudek na stanovisko, že, pokud Ludvík A. nezakázal Charlottě A-ové a Anně P-ové, by jeho výrobek neprodávaly v označených lahvích, nemůže se omlouvat po případě prokázaným, tím méně neprokázaným rozkazem Anně P-ové, by vignety »Sagavír« byly smývány nebo jeho vignetou přelepovány, poněvadž tím neučinil dostatečných opatření jako majitel obchodu, by zabránil takovému bezprávnému prodávání a uvádění v obchod. Právní stanovisko soudu nalézacího je správné. Zrušovací soud přistupuje k stanovisku, vyslovenému již také v rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudního dvoru ze dne 28. ledna 1911, Kr II 395/10, úř. sb. čís. 3813, dle něhož majitel obchodu, jenž ví, že má na skladě zboží, neoprávněně označené cizí známkou, ale nepostará se o to, aby jeho prodavačům bylo zabráněno v prodeji takového zboží, dopouští se vědomého zasažení do cizího práva známkového ve smyslu Šu 23 citovaného zákona. Již tím, že obžalovaný majitel obchodu dle zjištění rozsudku výrobou napodobil pravý »Sagavír«, jehož, jak st-lé sami uvádějí, v obchodě nevedl, že skupoval láhve označené různými vignetkami, mezi nimi také láhve, opatřené chráněnou vignetkou žalující firmy »Sagavír«, vznikly bezprostřední podmínky k uvádění napodobeniny do obchodu za neoprávněného používání cizí chráněné známky, poněvadž takto vzešla a trvala možnost, aby kdokoli z osob zaměstnaných v obchodě prodejem zboží prodával vlastní výrobek A-ův v lahvích, opatřených cizí chráněnou známkou. Tento výsledek, trestnímu zákonu se přičítá, může však býti úmyslně přivoděn nejen tehda, jednal-li pachatel přímo za účelem jeho přivodění, nýbrž i, nemohl-li nečítati s možností, že z jeho jednání nastane, a neučinil-li přes to dostatečných opatření na jeho odvrácení. Z dotčených zjištění rozsudkových pak mohl soud nalézací zajisté předpokládati alespoň, že obžalovanému bylo známo, že jsou v jeho obchodě zmíněné podmínky pro vznik účinku, spadajícího objektivně pod hledisko Šu 23 citovaného zákona. Zjišťuje-li tedy rozsudek, že Ludvík A. ani nezakázal svým prodavačkám, aby jeho výrobek neprodávaly v lahvích označených (známkou Sagavír), nelze pochybovati o tom, že

Ludvík A. v ě d o m ě dopustil se opomenutí, z něhož obyčejně pochází neb alespoň snadno pojítí může zlo, které tím povstalo. Tím dán je zlý úmysl ve smyslu druhé věty §u 1 zák. tr., ale i v §u 23 zákona o ochr. zn. vyžadovaná náležitost vědomosti, a tím předpoklad vlastní odpovědnosti obžalovaného za závadné prodeje, třebaš jinými osobami v obchodě jeho předsevzaté. Vyžadujeť nadto také účelná a účinná ochrana práva známkového, by obchodní podnikatel, jehož jménem a v jehož zájmu dějí se jednotlivé prodeje v jeho obchodě, nemohl svalovati trestní odpovědnost za ně na svůj personál, pokud tento nejednal čistě na svůj vrub. Otázkou pak, zda příkaz, smýváti nebo přelepovati vignetky koupených lahví, jest opatřením, postačujícím dle lidské předvídavosti k zabránění protiprávního uvádění výrobku v obchod, netřeba se ani zabývati, poněvadž právě rozsudek ani takový příkaz za prokázaný nepřijímá. Svým poukazem na to, že Hilda P-ová nepřichází tu v počet jakožto zákaznice, poněvadž byla jen poslem a to zástupce soukromé obžalobkyně, jenž vzhledem ke své informovanosti nemohl býti uveden v omyl, míní patrně stížnost rovněž uplatňovati právní mylnost rozsudku, a to v otázce objektivní způsoblosti jednání obžalovaných, oklamati kupujícího o tom, že se mu nedostává výrobku pravého. Než, nehledě k tomu, že nalezací soud zjišťuje, že obžalovaní věděli a nebylo vyloučeno, že může jejich výrobek v lahvích, označených chráněnou známkou, přijíti dále do obchodu, že není určen jen pro kupujícího, nesejde pro skutkovou podstatu §u 23 citovaného zákona na tom, že v konkrétním jednotlivém případě za zvláštních důvodů, jako v tomto případě, kde Jindřichu K-ovi šlo o to, zjistiti, že v A-ově obchodě prodává se likér jeho vlastní výroby v lahvích, označených neoprávněně známkou soukromé obžalobkyně, možnost záměny výrobku A-ova za pravý Sagavír byla snad vyloučena, a to proto, že zákon předpokládá kupitele obyčejného, nevykládajícího při požadování zboží, známkou chráněného, pozornosti obzvláštní. Třebaže rozsudek touto otázkou se bliže nezabýval a výslovných zjištění nečinil, přece spolehlivě možno dle spisů předpokládati a sama stížnost na to poukazuje, že právě jen odborně informované osobě, jakou byl Jindřich K., bylo známo, že Sagavír neprodává se v sudech, nýbrž jen v lahvích, opatřených původní staniolovou závěrkou, a že A. pravého Sagavíru nevedl. Z týchž příčin je bezdůvodna zmatečná stížnost, pokud označuje za mylný právní náhled rozsudku, dle něhož jest pro skutkovou podstatu §u 23 citovaného zákona lhostejno, zda poskytovali obžalovaní při prodeji likéru vlastní výroby sami láhve, opatřené chráněnou známkou, či zda nalévali svůj výrobek do přinesených lahví takových. Neboť i v případě druhém již obyčejný přímý kupitel, nevědoucí, že Sagavír přichází do obchodu již z továrny výhradně v lahvích uzavřených, mohl předpokládati, že dostává Sagavír, o nějž žádal, tím spíše však mohl pravost výrobku předpokládati další nabyvatel láhve známkou opatřené, nebo ten, komu z ní bylo na př. po sklínkách naléváno, a rozsudek právě na tyto další nabyvatele, po případě spotřebitele poukazuje v předpokladu, že nebylo vyloučeno, že výrobek obžalovaných může v lahvích, označených chráněnou vignetkou Sagavíru, přijíti dále do obchodu, — při čemž ve směru

subjektivním zjišťuje, že si toho byli obžalovaní vědomi. Správnost stanoviska soudu nalézacího plyne ostatně ze stěžejních zásad práva známkového. Neboť soukromá obžalobkyně nabyla zápisem ochranné známky výhradního práva, označovati svůj výrobek touto známkou (§ 2 citovaného zákona), dáváti jej pod touto známkou do prodeje a takto známky užívati. Bylo proto do jejího známkového práva objektivně zasaženo ve smyslu §u 23 citovaného zákona, jakmile někdo jiný dal do prodeje zboží téhož druhu (§ 7 cit. zák.), opatřené neoprávněně známkou, pro soukromou obžalobkyni chráněnou, poněvadž i takto osobováno jest si neoprávněně užívání ochranné známky. Opatřeno pak je zboží známkou zejména také tehdy, když známka spojena je s obalem nebo s lahví, v níž pro své tekuté skupenství přichází do obchodu, t. j. převádí se na nabyvatele tak, že láhev je určena, býti nositelem označení zboží (§ 11 citovaného zákona). Důsledkem toho uznává nejen nauka (zejména Abel, *System der österr. Markenrechtes*, str. 210, 213, 214, 281 a uvedené tam další prameny literární), nýbrž i judikatura (tamtéž dotčená, dále i rozh. býv. Nejvyš. soud. dvora ze dne 23. ledna 1909, č. j. Kr II 316/8, uveřejněné v *Oesterr. Patentblatt*, roč. 1909, str. 812), že nezáleží na tom, komu patří obal, že proto obal, známkou opatřený, může býti zejména též poskytnut samým kupujícím, a že bylo neoprávněně použito pravé známky k označení zboží, nepocházejícího od majitele známky, byla-li při prodeji nalita do kupujícím přinesené láhve, opatřené pravou známkou, tekutina, neodpovídající tomuto označení. Přičilo by se tudíž v tomto i ve všech ostatních podstatných bodech právní nazírání zmateční stížnosti na tento případ jasnému účelu a úmyslu zákona o ochraně známkových práv. Právní neudržitelnost předpokladu rozsudku, že také hostinští, odebravší od Ludvíka A-a jeho výrobek v lahvích, označených chráněnou známkou Sagavíru, provinili se proti §u 23 citovaného zákona bez ohledu na to, zda věděli, že to není pravý Sagavír, je v tomto případě nezávažna, poněvadž se na tyto nejmenované hostinské výrok rozsudečný nevztahuje, a výrok rozsudkových důvodů, »že obžalované neomlouvá, že různí hostinští se své strany dělali obchody, dávajíce si plniti své přinesené láhve, opatřené vignetkou Sagavíru, vlastním výrobkem obžalovaného, poněvadž se obžalovaní dopouštěli přechínu dle §u 23 citovaného zákona, vědouce, že jejich výrobek uváděn jest hostinskými pod nepravou známkou do dalšího obchodu,« nepozbývá platnosti a správnosti, vyloučí-li se z něho další nesprávný předpoklad, týkající se viny hostinských. Stížnost uvádí dále, že je obecně obvyklé, nalévati zákazníkům lihoviny do přinesených lahví, a dovozuje, že výrobci neb obchodníkům nemůže býti ukládáno za povinnost, aby zkoumal, zda zákazníkům přinesená láhev opatřena je cizí vignetkou čili nic. Než alespoň za daných zjištění, dle nichž obžalovaným bylo známo, že cizí vignetka na přinesené láhvi jest známkou chráněnou a obžalovaní věděli a nebylo vyloučeno, že výrobek jejich v lahvích označených chráněnou známkou Sagavíru může přijíti dále do obchodu a není určen jen pro kupujícího, plynula povinnost jejich, nenalévati jiného výrobku do láhve takové, nebo postarati se napřed o to, by cizí známka byla s láhve odstraněna, po případě učiněna ne-

znatelnou, právě ze zákazu Šu 23 citovaného zákona, poněvadž nalitím jiného výrobku do láhve, cizí známkou opatřené (dle okolnosti i nalitím pravého výrobku«, zřizuje se právě takový stav s hlediska obvyčejného kupitele, zvláště pak nabyvatele dalšího, jako když výrobce neb obchodník zcizí výrobek nepravý (neb neoprávněně výrobek pravý) v lahvi, neoprávněně známkou označené, kterou sám poskytl. V obojím případě vznikl na venek stav, přičící se Šu 23 citovaného zákona, bylo vědomě do obchodu dáno zboží, označené neoprávněně známkou, již užívati vyhrazeno je jinému. Poukazuje-li stěžovatel Ludvík A. na to, že je jeho dobrým právem, napodobiti výrobek soukromé obžalobkyně a uváděti výrobek konkurenční do obchodu, jest to námitka, mívající se s předmětem sporu, v němž jde o to, zda směl Ludvík A. bez konfliktu se zákonem Šu 23 citovaného zákona uváděti do obchodu výrobek svůj takovým způsobem, že na venek jevil se býti pro obvyčejného kupitele označeným známkou, chráněnou pro soukromou obžalobkyni. A správně konečně rozsudek předpokládá, že by ani případné poučení kupujícího, že se mu nedostává v lahvi, cizí známkou označené, výrobku pravého, nemohlo prodávajícího (majitele obchodu) vyvíňovati. Neboť kromě důsledků toho, že práva osoby, k užívání známky výhradně oprávněné, jsou z valné části i rázu nehmotného, jest přečin dle Šu 23 citovaného zákona čistým deliktem zákazovým, jenž je páčán již pouhým přestoupením právní normy bez ohledu na záměr pachatelův, takže trestnost jeho není závisla na tom, zda sbíhal se s přestoupením zákazu také úmysl, oklamati nebo dokonce poškoditi kupujícího (Abel, str. 267, 284, 285). K tomu zřejmě poukazuje druhá věta Šu 23 zákona, dle níž není vyloučeno, použití spolu přísnějšího ustanovení obecného zákoníka trestního, zejména ustanovení o zločinu podvodu (§ 197 a násl.). Budiž tu také poukázáno na trest úvah, z nichž bývalý Nejvyšší soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 10. února 1899, čís. 14.269 (úř. sb. č. 2322) v plné shodě s citovanými tam doklady z právnické literatury odepřel význam okolnosti, že snad přímí kupitelé nebyli klamáni o původu zboží, a k nimž se plně přidává i tento Nejvyšší soud: »Podmětem práva známkového není obecenstvo, nýbrž majitel zapsané známky. Právo známkové je právem individuálním, právě tak, jako právo autorské; má jím býti chráněn výrobce určitého zboží před tím, by místo jeho výrobku nebyl kupujícím podstrkován výrobek cizí; máť výrobce podstatný zájem na tom, aby došel uznání za svou námahu, vynalézavost, výsledek své práce a jakost svého výrobku. Uznání to má mu zabezpečiti ochranná známka, zabraňujíc tomu, by cizí výrobky, snad i méně hodnotné, nepluly pod jeho vlajkou a nebyly obecenstvem zaměňovány za jeho vlastní výrobek. Zájem obecenstva na tom, by nedostávalo se mu zboží nepravého, padá na váhu teprve v řadě druhé, což plyne již z toho, že porušení práva známkového (na rozdíl na př. od deliktů proti zákonu o ochraně potravin), stihají se nikoli z povinnosti úřední, nýbrž jen k žádosti poškozeného.« Nad to je stav, zřízený tím, že bylo do obchodu dáno zboží neoprávněně známkou cizí opatřené, v dalším obchodě nezávislým na poučení prvního bezprostředního nabyvatele. Dlužno tudíž veškeré právní náhledy rozsudku uznati za shodující se se zákonem

(s jedinou shora uvedenou výjimkou, pro rozhodnutí tohoto případu nezávažnou) a je proto zmatečná stížnost v ohledu Šu 281 čís. 9 lit. a) neodůvodněna.

Odvolání obžalovaných směřuje pouze proti výroku, jímž bylo vysloveno, že jsou povinni, nahraditi soukromé obžalobkyni na místě odškodnění 2.000 Kč, a vytýká, že uložení takovéto pokuty peněžité (Geldbusse) předpokládá, že soukromému obžalobci přísluší náhrada podle soukromého práva, to jest že mu zásahem v jeho právo známkové skutečně a dokázatelně vzešla škoda. Pro tento předpoklad není tu prý však žádného podkladu, takže mělo býti od uložení této pokuty upuštěno. Podle třetího odstavce Šu 27 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. z. může trestní soud místo náhrady, poškozenému dle soukromého práva příslušející, k žádosti jeho uložiti vedle trestu také peněžitou pokutu až do 10.000 K, již zaplatiti jest poškozenému a kterou ustanoviti má podle své volné úvahy, řídě se oceněním všech okolností. Při tom mají slova této statí zákona »na místo ... může ...« význam jen formální, nikoliv hmotný, tak totiž, že znamenají pouze vyloučení dalšího nároku náhradního, uplatňovaného pořadem práva soukromého (arg. a contr. § 29 cit. zák.), byla-li pokuta ve smyslu Šu 27 citovaného zákona žádána a přisouzena, nikoli však, že by výše pokuty měla se rovnati odškodnému, příslušejícímu dle práva soukromého (Adler, Markenschutz, str. 307). Rozsudek poukazuje k odůvodnění svého výroku na rozsah činu a na škodu způsobenou soukromé obžalobkyni. Třebaže rozsudek této škody a její výše podrobněji neuvádí, lze ze slov odůvodnění seznati, že jakousi škodu — v nejširším slova smyslu — předpokládá. Ostatně není ani potřebí, by byla zjištěna škoda majetková, neboť soud může při vyměřování pokuty dle Šu 27 citovaného zákona dbáti také škod immateriálních, takže se tato pokuta jeví jako zadostiučinění za újmu způsobenou znehodnocením známky a zboží, jakož i za poškození dobrého jména postiženého obchodníka nebo výrobce a za námahu spojenou s odhalením zásahu (Randa »Die Schadenersatzpflicht nach österr. Rechte« str. 154, 2. vydání, a rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudního dvora sb. čís. 3210). Výši pokuty určí soud podle svého volného uvážení, a ježto rozsudek nedává v tom ohledu opory pro předpoklad pouhé libovůle, nelze jeho výrok označiti ani za právně pochybený a zákonu se přičící, ani za formálně nepostačující.

---